

Yom Ha'Atzmaut: May We Establish New Holidays?

1. דברים יג:א

את כל-הַדְבָר אֲשֶׁר אֶנְכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם--אתו תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת: לא-תִּסְפֹּף עָלָיו, וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ.

Everything I command you, that you shall observe to do; you shall neither add to it, nor subtract from it.

2. תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יד עמוד א

מאי דרוש? אמר רבי חייא בר אבין אמר רבי יהושע בן קרחה: ומה מעבדות לחירות אמרינן שירה - ממיתה לחיים לא כל שכן?

What exposition [led them to determine that this was a proper mode of action? On what basis did they add the mitzvah to read the Megillah?] Rabbi Chiyya bar Avin said that Rabbi Yehoshua ben Korcha said: If, [when recalling the exodus from Egypt, in which the Jews were delivered] from slavery to freedom, we recite songs [of praise, then, in order to properly recall the miracle of Purim and commemorate G-d's delivering us] from death to life, is it not all the more so [the case that we must sing G-d's praise]?

3. חידושי הרישב"א מסכת מגילה דף יד עמוד א

ורבנן דתקון בתר הכי נר חנוכה, דסמוך נמי אהאי טעמא.

The rabbis enacted the mitzvah of Chanukah candles, relying upon this reasoning.

4. שו"ת חתם סופר חלק א (אורח חיים) סימן רח

ומ"ש דפורים וחנוכה וכל ימי מגילת תענית לעשות זכר לנס ממות לחיים הוא דאורייתא ממש מק"ו כדאיתא פ"ק דמגילה, יעיין רמב"ן סוף שרש ב', מכל מקום היינו לעשות שום זכר לנס, אבל איכות וכמות הזכרון ההוא הוא מדרבנן, כגון קריאת מגלה ומשלוח מנות והדלקת נרות בחנוכה הכל מדרבנן, אבל לעשות שום זכר קצת ולכל הפחות לאסרו בהספד ותענית הוא דאורייתא מק"ו הנ"ל.

Commemorating the miracles which saved us from death which occurred on Purim, Chanukah, and the days enumerated in the *Megillat Ta'anit* is certainly a biblical obligation [*mi-de'oraita*], based on the *kal v'chomer* in Megillah 14a, Ramban, end of *Shoresh 2*. However, the quality and amount of commemoration is a rabbinic obligation [*mi-derabbanan*]. For example, the reading of the Megillah, Mishloach Manot, Chanukah candles, are all rabbinic obligations. However, doing at least something minor to remember [the miracle] - at the very least, forbidding eulogies and fasting - is a biblical obligation, based on the *kal v'chomer* mentioned above.

5. אליה רבה סימן תרפו

כתוב בתשובת ר"מ אלשקר סי' [מ"ט] יכולין בני העיר לתקן בהסכמות עליהם ועל זרעם והבאים אחריהם עד עולם לעשות פורים יום שנעשה בהם נס, ואף שהולכים לעיר אחרת להשתקע חל עליהם.

It is written in the responsa of Maharam Alashkar that residents of a city may agree to accept upon themselves and upon their descendants for all time to make a "Purim" on the day on which they experienced a miracle. Even if they settle in another city, this remains incumbent upon them.

6. פרי חדש אורח חיים סימן תצו

דלדידן דקיימא לן דבטלה מגילת תענית דכיון דקמאי בטול דלית לן לאסופי אחרנייתא

Since the Sages cancelled the holidays enumerated in *Megillat Ta'anit*, we may not add any festive days.

7. שו"ת חתם סופר חלק א (אורח חיים) סימן קצא

מיהו נ"ל בלאה"נ דלא אמרו שלא להוסיף אלא דומיא דהנך שפשטו בכל ישראל, אבל עיר א' ומדינה א' בפ"ע אינו דומה להנך ומותר בלי פקפוק. מיהו נראה דהיינו דוקא ממיתה לחיים דומיא דמרדכי ואסתר, אבל בפדות משארי צרות לא, דהרי אחז"ל [מגילה י"ד ע"א] במרדכי ואסתר מאי דרוש ק"ו מעבדות לחירות אומרים שירה ממיתה לחיים לא כ"ש, וא"כ כל זמן שאנו בגלות וליכא פדיון מעבדות לחירות כל שאין ההצלה ממיתה לחיים ממש הבו דלא לוסיף לקבוע יום טוב.

It appears to me that the prohibition of adding festive days applies only when they are extended to the entire Jewish people. But, without a doubt, one city or country alone [may establish a festive day]. However, it would seem that this applies specifically [for a salvation] from death to life, similar to that of Mordechai and Esther. But salvation from other troubles would not [warrant a festival], based on our Sages' [Megillah 14a] *kal v'chomer* "if from slavery to freedom, they sang praise, from death to life, certainly!" If so, as long as we are in exile and there is not a [complete] redemption from subjugation to freedom, as long as there is not a literal salvation from death to life, we may not institute a festive day.

8. חיי אדם קנה:מא

מי שאירע לו נס וכ"ש בני עיר יכולין לתקן בהסכמה וקללה עליהם ועל הבאים אחריהם לעשות אותו יום לפורים (והפ"ח בסי' תצ"ו חולק עליו בסעיף י"ד ונ"ל דאותה סעודה שעושין בשביל הנס הוא סעודת מצוה...)

Whoever has had a miracle occur for them, and all the more so the inhabitants of a city, can establish, by popular agreement, for themselves and those who come after them to make that day into a "Purim." And it seems to me that the meal which they make to commemorate the miracle is considered at the level of a *seudat mitzvah*...

וכן אנו עושי' על הנס שנעשה לנו בשנת תקס"ד אור ליום ט"ו כסליו שהיתה הריגה בחצר שאני דר בו מחמת הבערה שיצא ללהב מן פולווער ונפלו כמה בתים בחצר וגם בית אחד שלי ומחדר שהיו שם כל ב"ב נפל ב' חצי חומה וקורה א' והחומה נפל על בתי...ומכל ב"ב כלם וממני אין אחד שלא יצא מהם עכ"פ איזה טיפות דם והש"י ברחמיו וחסדיו חשב לנו הדם כקרבן לכפר והצילנו ונשארנו כולנו בחיים אף שהיה לי היזק גדול כמה מאות אדומים החליף הש"י בחסדיו דמים לדמים וזולתינו נהרגו בעו"ה בחצרי ל"א נפשות...ולמען ספר נפלאות ה' כדכתיב זכר עשה לנפלאותיו קבלתי עלי ועל זרעי בל"ג יום ט"ו כסליו אחר שהוא בלא"ה במדינתנו בהרבה קהלות יום תענית לח"ק ג"ה לעשותו כמעט חציו לה' עכ"פ ומי שיוכל יתענ' ובלילה שאחריו יתאספו יתד תיכף אחר מעריב וידליקו נרות כמו בי"ט ולומר שיר היחוד כולו בנעימ' ובמתון שיר הכבוד בזמרה ואח"ז מזמורי תהלים במתון...ואח"ז לעשות סעודה ללומדי תורה למי שאפשר וליתן צדקה כברכת ה' כפי השגת ידו...

...So, too, do we practice regarding the miracle which was performed for us in the year 5564, the night of the 16th of Kislev. There was death in the courtyard in which I live because of a conflagration which started from gunpowder. Several houses in the courtyard fell, including one house that was mine. In the room where my whole family was located, two half-walls and one beam fell... Not a single one (i.e., member of the family) did not shed at least some drops of blood. G-d in His mercy and kindness considered for us the blood like a sacrifice to atone, and saved us, and all of us remained alive. Even though I suffered a great loss of several hundred adumim (a currency), G-d in His kindness substituted blood for money [lit. *damim* for *damim*]. Aside from us, there were killed, in our many sins, in my courtyard, 31 people... And in order to tell of the wonders of G-d, as it is written (Tehillim 111:4) "He created a memorial for His wonders," I have accepted upon myself and my descendants, without vowing, on the 15th of Kislev, since in our land it is already a day of fasting in many communities for the *chevra kadisha* who do kindness, to devote at least half of it for G-d, and whoever can, should fast. And on the following night, immediately after Maariv, they should gather and light candles like on Yom Tov and sing the Shir HaYichud slowly and pleasantly, and the Shir HaKavod with song, and afterwards [recite] chapters of Psalms slowly... And after this to make a meal for those who learn Torah and to give charity in accordance with the blessing of G-d, as much as one can afford...

• Hallel

9. תלמוד בבלי מסכת שבת דף קיח עמוד ב

אמר רבי יוסי: יהא חלקי מגומרי הלל בכל יום. איני? והאמר מר: הקורא הלל בכל יום הרי זה מקטר ומגדף! כי קאמרינן — בפסוקי דמקרא.

Rabbi Yosei said: May my portion be among those who complete Hallel every day. Is that so? Didn't the Master say: One who reads Hallel every day is [tantamount to] one who curses and blasphemes When we say [this statement of Rabbi Yosei, we are referring to] *pesukei dezimra*.

10. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף צד עמוד א

אמרה מדת הדין לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם! ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך - לא עשיתו משיח, חזקיה שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך - תעשהו משיח? לכך נסתתם.

The attribute of justice said before the Holy One, Blessed be He: Master of the Universe, and if with regard to David, king of Israel, who recited many songs and praises before You, You did not designate him as the Messiah, then with regard to Chizkiyahu, for whom You performed all these miracles, and he did not recite praise before You, will You designate him as the Messiah? It is for that [reason that the *mem*] was closed.

11. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף קיז עמוד א

נביאים שביניהן תקנו להן לישראל שיהיו אומרים אותו על כל פרק ופרק, ועל כל צרה וצרה שלא תבא עליהן. ולקשנאלין, אומרים אותו על גאולתן.

The Prophets among them established [this Hallel] for the Jewish people, that they should recite it on every [appropriate] occasion; and for every trouble, may it not come upon them. When they are redeemed, they recite it over their redemption.

12. תלמוד בבלי מסכת ערכין דף י עמוד א

דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק, שמונה עשר ימים שהיחיד גומר בהן את ההלל: שמונה ימי החג, ושמונה ימי חנוכה, ויום טוב הראשון של פסח, ויום טוב (הראשון) של עצרת.

As Rabbi Yochanan says in the name of Rabbi Shimon ben Yehotzadak: There are eighteen days a year on which the individual completes the full Hallel: The eight days of the Festival [of Sukkot, including Shemini Atzeret]; and the eight days of Chanukah; and the first festival day of Passover; and the festival day of *Atzeret* [i.e., Shavuot].

13. תוספות מסכת סוכה דף מד עמוד ב, ד"ה "כאן במקדש כאן בגבולין"

...משום דאמרינן בערבי פסחים (דף קיז.) "נביאים אמרוהו ותיקנו להם לישראל שיהיו אומרים אותו על כל פרק ופרק על כל צרה וצרה שלא תבא עליהן, וכשנגאלין אומרים אותו על גאולתן." ולכך נקט 'יחיד', דכי ליכא כל ישראל, אין גומרים אותו אלא באלו הימים. אבל לגאולת כל ישראל גומרים אותו לעולם... ור"ה פי' 'לא יתחיל' בברכה.

Since the Talmud in *Arvei Pesachim* (Daf 117a) states - "The Prophets instituted that the Jewish people should recite Hallel on every occasion, and on every trouble that they experience - when they are redeemed from it, they recite Hallel on their redemption." [Arachin 10a] therefore referenced an "individual," because when all of Israel are not involved, they only complete Hallel on those days. But when all of Israel are redeemed, they always complete it... Rabbeinu Chananel, however, explains "They should not begin..." - meaning, with a blessing.

14. בית הבחירה (מאירי) מסכת פסחים דף קיז עמוד א

כל יחיד שאירעתהו צרה ונגאל הימנה רשאי לקבוע הלל לעצמו באותו יום בכל שנה אלא שאינו מברך עליו וכן הדין בכל ציבור וציבור כך היה יסוד נביאים לאמרו על כל צרה וצרה כשנגאלים ממנה.

Any person who was delivered from trouble is allowed to establish a custom for himself to recite Hallel on that day every year, but may not do so with a blessing. A similar ruling applies to a community [of Israel]. This is, in fact, the institution of the Prophets, i.e., to recite Hallel when delivered from trouble.

15. מהר"ץ חיות מסכת שבת דף כא עמוד ב

...אבל הש"ס בכאן מהדר רק על נס היוצא מגדר הטבע אין אומרים הלל על נסים נסתרים.

...But the Talmud [establishes Hallel] only in response to a miracle that leaves the confines of nature; we do not recite Hallel in response to hidden miracles.

16. תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יד עמוד א

אי הכי הלל נמי נימא! - לפי שאין אומרים הלל על נס שבחוצה לארץ... רב נחמן אמר: קרייתא זו הלילא, רבא אמר: בשלמא התם אהללו עבדי ה' - ולא עבדי פרעה, אלא הכא - הללו עבדי ה' ולא עבדי אחשוורוש? אכתי עבדי אחשוורוש אנן.

Why don't we say Hallel on Purim?

- [From the moment the Jews first entered Eretz Yisrael], we do not recite Hallel on miracles that occur outside of Eretz Yisrael.
- Rav Nachman: We read the Megillah in place of Hallel.
- Rava: We do not recite Hallel on Purim because we remained subjugated to Achashverosh.

17. רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה ג:א

וְצָר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל מְאֹד מִפְּנֵיהֶם וּלְחֻצוֹם לַחַץ גָּדוֹל עַד שֶׁרָחַם עֲלֵיהֶם אֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ וְהוֹשִׁיעָם מִיָּדָם וְהִצִּילָם וַיְגַבְרוּ בְּנֵי חֲשֹׁמוֹנָי הַכֹּהֲנִים הַגְּדוֹלִים וַיִּהְיֶה וְהוֹשִׁיעוּ יִשְׂרָאֵל מִיָּדָם וְהִצִּיעֵמִידוֹ מֶלֶךְ מִן הַכֹּהֲנִים וַחֲזָרָה מַלְכוּת לְיִשְׂרָאֵל יָתֵר עַל מְאֹתָיִם שָׁנָה עַד הַחֲרָבָן הַשֵּׁנִי.

The Jews suffered great difficulties from them, for they oppressed them greatly until the G-d of our ancestors had mercy upon them, delivered them from their hand, and saved them. The sons of the Hasmoneans, the High Priests, overcame [them], slew them, and saved the Jews from their hand. They appointed a king from the *kohanim*, and sovereignty returned to Israel for more than 200 years, until the destruction of the Second Temple.

● Hallel on Yom Ha'Atzmaut?

18. הרב אליעזר מלמד, פניני הלכה, זמנים ד':ג

On Yom Ha-atzma'ut (Israel's Independence Day), the Jewish people were delivered from bondage to freedom, from subjugation by foreign powers, with all it entails, to political independence. This also brought about an actual physical salvation from death: until then, we were unable to defend ourselves from the attacks of our enemies, but from that day on, thanks to G-d's kindness, we have defended ourselves and triumphed over our enemies. Although the enemies who have risen up to destroy us have not yet been destroyed, ever since the establishment of the state we have had an army, thank G-d, so we have the power to fight back and triumph. And even though more than 20,000 holy souls have given their lives in wars and terror attacks since the establishment of the state, just a few years earlier, during the horrific Holocaust, more than six million holy Jews were killed in the span of five years – more than 300 times that amount. This is the difference between having the ability to fight back and not having that ability.

That day brought about a salvation for Diaspora Jews, as well. They now have a country that is always willing to take them in and that even acts on their behalf in the international arena. Before the state was established, almost no one paid attention when the Jews would complain about the murderous, anti-Semitic persecution that raged in many countries. After Israel gained independence, however, even the most evil regimes were forced to take into consideration Israel's actions on behalf of the Jews living in their midst. Even Communist Russia had to relent and allow the Jews to leave from behind the Iron Curtain, something that was unfathomable before the state was established.

The establishment of the state also brought spiritual salvation to the Jews. The Jewish nation underwent a profound spiritual crisis in the modern era. The opportunity to integrate into the civil and national frameworks of developed nations, which Jews now enjoyed, generated a strong desire to assimilate... Practically speaking, a dangerous process of assimilation and the abandonment of religion developed in all countries that embraced modernity. This process threatened the very existence of the Jewish communities in the Diaspora. Assimilation began approximately 200 years ago in Western Europe, spreading gradually to Eastern Europe and the capital cities of the more developed Arab countries. Today, most youths in the greater Jewish community in the United States marry outside the faith, and even those who marry Jews generally do not have many children. Under these circumstances, Diaspora Jewry is fading away. Only in Israel is the Jewish population growing, and intermarriage there is relatively rare. Moreover, the percentage of Jews connected to Torah and *mitzvot* in Israel is higher than that of any other Jewish community in the world. This spiritual salvation came about in the merit of the establishment of the state, which enabled the ingathering of the exiles and diminished the temptation of assimilation.

19. הרב עובדיה יוסף, שו"ת יביע אומר חלק ו - אורח חיים סימן מא

והגר"מ כשר שליט"א בספרו התקופה הגדולה (עמודים שעד - שעח) הביא כרוז בשם דעת תורה, שחתומים עליו כמעט כל גדולי הדור, וקוראים את הקמת מדינת ישראל בשם **אתחלתא דגאולה**, מכל מקום הואיל ועדיין רב הדרך לפנינו כדי להגיע אל המנוחה ואל הנחלה, הן מבחינה מדינית וצבאית, והן מבחינה מוסרית ורוחנית, לפיכך אין לחייב לגמור ההלל בברכה... ואף כאן הרי מנהיגי צבאות ערב, למרות התבוסות והמפללות שנחלו, עודם מאיימים השכם והערב לצאת למלחמה נגדנו. ומנפנים בחרבותיהם ובקשתותיהם, חרבים תבוא בלבם וקשתותם תשברנה, אני שלום וכי אדבר המה למלחמה. וכמה מדינות נאורות שהיו נחשבות כידידותיות לישראל, פנו עורף ולא פנים במלחמות שעברו עלינו, מלחמת הקוממיות, מבצע קדש, מלחמת ששת הימים, מלחמת ההתשה, והאחרון הכביד מלחמת יום הכפורים... ומבחינה רוחנית, אשר ירוד ירדנו אלף מעלות אחורנית, ועדים אנו להתדרדרות מוסרית מדהימה, המתירנות גוברת

וההתפרקות משתוללת בראש כל חוצות, חוסר צניעות, בגדי פריצות, ספרי פורנוגרפיה, וסרטי קולנוע מבישים, חילולי שבת בפרהסיא, פתיחת איטליזי טריפה בממדים מבהילים, ועוד כהנה וכהנה, ועל הכל שמאות אלפי ישראל, מתחנכים במוסדות חינוך לא - דתיים, ולומדים שם להתנכר לכל קדשי ישראל, ולפנות עורף לצור מחצבתם, ולהיות ככל הגוים בית ישראל, עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות בורות נשברים אשר לא יכילו המים, ונתקיימה נבואת ישעיהו... ומסיבות אלה הרבה משלומי אמוני ישראל אשר רואים שעדיין שכינתא בגלותא, נוהגים שלא לומר הלל בכלל ביום העצמאות, וטעמם ונימוקם עמם לרוב יגונם וצערם על מצבינו הרוחני אשר אנו נתונים בו כיום, ואין לזה כל דמיון לנס חנוכה שכל העם הכירו וידעו בהשגחת השי"ת עליהם, וכולם היו עובדי ה' באמת ובתמים. וכיו"ב ראיתי בשו"ת ישכיל עבדי ח"ו (חאו"ח סי' י אות ז) שג"כ העלה שאין לגמור ההלל בתוך תפלת יום העצמאות אפי' בלא ברכה, מפני שעדיין אויבנו קמים עלינו לכלותינו, ואין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, ועונותינו הטו אלה, כי היצר הצורר בעוכרנו להסית את ישראל מדרכי ה' וכו', ומכיון שאין כאן אלא אתחלתא דגאולה, ואינה גאולה שלמה לכל עם ישראל, לכן אין לתקן לומר הלל גמור בתוך התפלה אפי' בלי ברכה, ורק אפשר לומר מזמורי ההלל לאחר סיום התפלה, בלי ברכה... שאם הקהל רוצים לומר הלל בלא ברכה אחר תפלת י"ח אין למחות בידם...

- While the State of Israel marks the *beginning* of the final redemption (*atchalta d'geulah*), the redemption is not yet complete.
- The miracle did not involve the entire Jewish people.
- We still have a long way to go before reaching a state of peace and security - militarily and spiritually.
- Cites R. Ovadia Hedaya (*Teshuvot Yaskil Avdi, Orach Chaim 10:7*), who contended that we should not recite Hallel within the Shacharit service, even without a blessing, because our enemies still rise against us to destroy us. [Furthermore, R. Hedaya asserts that no miracle happened on Yom Ha'Atzmaut itself; on the contrary, the war intensified. R. Hedaya was also uncertain of the appropriate date on which to establish the holiday: perhaps the day of the cease-fire is most appropriate, or the sixteenth of Kislev (November 29), when the United Nations confirmed the Jewish people's right to a state.]
- Conclusion: Hallel should definitely not be recited with a blessing. If one wishes to recite Hallel, it is preferable to do so after the conclusion of Shacharit. However, if the congregation wishes to recite Hallel within the Shacharit service after Shemoneh Esrei (without a blessing), we should not protest.

20. נפש הרב עמ' צו

ואפילו בדבר אמירת הלל שלם ביום העצמאות או ביום ירושלים ואפילו בלא ברכה, היה רבנו [בשנותיו האחרונות] מהסס, עפ"י דברי הגמרא שבת (ק"ח): דכל האומר הַלֵּל בְּכֹל יוֹם הָרִי זֶה מְתַרַף וּמְגַדֵּף, ובאותם הימים שנהגו לומר הלל ואיננו מדינא (כר"ח וחושמ"פ לשי" הרמב"ם), דקדקו לדלג בדוקא, בכדי שלא לעבור אהך איסורא. ואף כאן, עפ"י פשוטו אין כאן חובת הלל מדינא, ועל כן מן הנכון שאף אלו שרוצים לומר את ההלל ידלגו בו, ורק יאמרו חצי-ההלל, ולא הלל שלם.

Regarding reciting Full Hallel on Yom Ha'Atzmaut and on Yom Yerushalayim - even without a blessing - R. Yosef Dov haLevi Soloveitchik [in his later years] was hesitant, based on the statement in Gemara Shabbat (118b) that "one who says Hallel every day is [tantamount to] one who curses and blasphemes" - and on those days on which they are accustomed to recite Hallel when it is not mandated (such as Rosh Chodesh and Chol HaMoed Pesach...), we are particular to specifically skip [parts of Full Hallel], in order to avoid violating this prohibition. Here too, when on a basic level, there is no obligation of Hallel, it is certainly correct for those who want to recite Hallel to skip within it, and only recite Half-Hallel, and not Full Hallel.

21. הרב אליעזר מלמד, פניני הלכה, זמנים ד':ז

Some say that even though we thank G-d on Yom Ha-atzma'ut, we should not recite *Hallel* with a *berakha*. They mention five main reasons: 1) Based on several Rishonim, Hida maintains that *Hallel* is recited with a *berakha* only when all of Israel experiences a miracle, and when Israel declared its independence only a minority of world Jewry was living in Eretz Yisrael; 2) We should give thanks only for a complete salvation, and our enemies still threaten us on all sides; 3) The spiritual state of the country's leaders and many of its citizens 4) It is proper to show deference to the opinion that maintains that *Hallel* should be said only when a revealed miracle occurs, like the miracle of the oil on Hanuka, not on a natural miracle like the establishment of the state; 5) It is uncertain whether the day of thanksgiving should be set for the day Israel declared independence (the fifth of Iyar), the day the War of Independence ended, or the day the United Nations decided to establish a Jewish State (the sixteenth of Kislev, or November 29).

- Because of all or some of these concerns, the Chief Rabbinate Council originally prescribed that one recite *Hallel* without a *berakha* during *Shaharit* on Yom Ha-atzma'ut.

22. הרב משולם ראטה, שו"ת קול מבשר חלק א סימן כא

ועכ"פ בנס שנעשה לכל ישראל הכל מודים שצריכים לומר הלל...בברכה בלי פקפוק... ויפה כיוונו המנהיגים שקבעו את היום הזה דווקא, אשר בו היה עיקר הנס שיצאנו מעבדות לחירות על ידי הכרזת העצמאות. ואלמלא נעשית ההכרזה באותו היום והיתה נדחית ליום אחר, אז היינו מאחרים את המועד ולא היינו משיגים את ההכרה וההסכמה של המעצמות הגדולות שבאומות, כידוע. ונס זה משך אחריו גם את הנס השני של ההצלה ממוות לחיים, הן במלחמתנו נגד הערביים בארץ ישראל, והן הצלת יהודי הגולה מיד אויביהם במקומות מגוריהם שעלו לארץ ישראל, ובא על ידי כך הנס השלישי של קיבוץ גלויות...

In any case, when a miracle occurs to all Israel, everyone agrees that we need to recite Hallel with a blessing, without any hesitation... The leaders who chose this day in particular [5 Iyar] were correct, for that was when the main miracle occurred, when we went from bondage to freedom by declaring independence. Had we postponed this declaration for a different day, we would have missed the opportunity and we would not have attained the recognition and consent of the world's major powers, as is well known. This miracle also brought in its wake the second miracle: being saved from death, both in terms of our war against the Arabs in Eretz Yisrael and the salvation of the Diaspora Jews who immigrated to the land. This led to the third miracle: the ingathering of the exiles...

אע"פ שכל מה שכתבתי נראה ברור בעיני לדינא אבל למעשה אי אפשר להחליט בזה בלי הסכמת רוב גדולי הרבנים שלא יבוא לידי לא תתגודדו ליעשות אגודות אגודות

Even though all that I have written seems clearly to indicate that one should recite Hallel with a blessing, I will not offer my views as a practical ruling, unless the majority of great rabbis agree with my view. I say this to avoid dividing our people into factions.

23. הרב אליעזר מלמד, פניני הלכה, זמנים ד':ז

Quoting testimony by R. Yehuda Ushpizai, R. Shmuel Katz writes in his work *Ha-Rabbanut Ha-Rashit* (vol. 2, p. 841, n. 33) that Chief Rabbis Yitzhak Herzog and Ben-Zion Uziel believed that it was appropriate to recite *Hallel* with a *berakha* from the moment the state was established, but since they were told that Hazon Ish and other rabbis strongly opposed this, they refrained from issuing such a ruling, so as not to increase strife.

24. הרב אליעזר מלמד, פניני הלכה, זמנים ד':ז

Over the course of the next 26 years, however, Israel's situation improved dramatically. We were privileged to liberate Judea and Samaria in the Six-Day War, and we even came out of the Yom Kippur War with a great victory, despite the adverse turn of events at the start of the war. More than three million Jews already resided in the land, five times the number that lived there at the State's inception in 1948. Therefore, on the 25th of Nisan, 5734 (1974), the Chief Rabbinate Council assembled once again – at the initiative of the Ashkenazic Chief Rabbi, R. Shlomo Goren – to discuss the issue of *Hallel* on Yom Ha-atzma'ut. They decided, by majority vote, that a strong case can be made in favor of reciting the full *Hallel* with a *berakha* on Yom Ha-atzma'ut morning. On this basis, it was the practice of my teacher and master, R. Zvi Yehuda Kook, to recite *Hallel* with a *berakha* at Yeshivat Mercaz HaRay, and all of his students follow this practice as well.

In response to the claim that *Hallel* may be recited only on a miracle that affects all of Israel, the council explained that the establishment of the state constituted a salvation for all of Israel (as explained above, section 3). In addition, the residents of Eretz Yisrael are considered the entirety of Israel [[Horayot 3a](#)]. The day when independence was declared was specifically chosen as the day of thanksgiving because it was the foundation for the deliverance and salvation that took place.

25. הרב עובדיה יוסף, שו"ת יביע אומר חלק ו - אורח חיים סימן מא

...והשי"ת יחיש לגאלינו גאולה שלמה, ישראל נושע בה' תשועת עולמים, ונודה לו שיר חדש על גאולתינו ועל פדיון נפשינו במהרה בימינו, אמן!

...Hashem should accelerate the complete redemption, when we will experience everlasting relief from our enemies, and express our gratitude with a new song, speedily in our days!